

Ärorika mysterier (2): Jesu himmelfärd

«Rosenkransen har alltid varit ett uttryck för denna trosövertygelse (att Jesus har återuppstått). Genom rosenkransbönen kan de troende gå bortom lidandets mörker och skåda Kristi härlighet i uppståndelsen och himmelfärden» (Johannes Paulus II, "Rosenkransbönen", 23).

2021-11-11

LUKASEVANGELIET

Han tog dem (lärjungarna) med sig ut ur staden bort mot Betania, och han lyfte sina händer och välsignade dem. Medan han välsignade dem lämnade han dem och fördes upp till himlen. De föll ner och hyllade honom och återvände sedan till Jerusalem under stor glädje. Och de var ständigt i templet och prisade Gud.

Luk 24:50-53

TEXTER AV DEN HELIGE JOSEMARÍA

Nu undervisar Mästaren sina lärjungar. Han har öppnat deras sinnen så att de kan förstå Skrifterna och utser dem till att vittna om hans liv och underverk, om hans lidande och död, och om hans uppståndelses härlighet (Luk 24:45, 48).

Sedan går Han med dem mot Betania, lyfter sina händer och välsignar dem. – Medan han gör detta, drar han sig tillbaka från dem och stiger upp i himlen (Luk 24:50), tills ett moln döljer honom (Apg 1:9).

Jesus har stigit upp till Fadern. – Två änglar i vita kläder närmar sig oss och säger till oss: Galileer, varför står ni och ser mot himlen? (Apg 1:11).

Petrus och de övriga återvänder till Jerusalem – cum gaudio magno – under stor glädje (Luk 24:52). Det är rätt att Kristi heliga mänskliga natur äras, prisas och tillbes av hela änglaskaran och av de saligas härskara i himlen.

Men du och jag känner oss värnlösa: vi är ledsna och går för att söka tröst hos Maria.

Rosenkransen, andra ärorika mysterium

Kristi himmelsfärds högtid påminner oss även om ett annat faktum: samme Kristus som uppmuntrar oss att verka i världen väntar på oss i himlen. Med andra ord: livet på jorden, som vi älskar, är inte definitivt, *ty här på jorden har vi ingen stad som består, men vi söker den stad som skall komma* (Heb 13:14), den oföränderliga staden.

Vi måste emellertid akta oss för att göra en alltför inskränkt tolkning av Guds Ord. Herren uppmanar oss inte att vara olyckliga under vår vandring och endast förvänta oss tröst i livet efter detta. Gud vill att vi skall vara lyckliga även här, men längta efter att slutgiltigt uppnå denna andra lycka som endast han kan helt och hållet uppfylla oss med.

Betraktandet av de övernaturliga sanningarna, nådens verkan i våra själar och kärleken till nästan som välsmakande frukt av kärleken till

Gud utgör i denna värld en försmak av himlen, en början som är avsedd att växa för var dag som går. Vi kristna kan inte stå ut med att leva ett dubbelliv: vi upprätthåller ett helgjutet liv, som är både enkelt och kraftfullt och som alla våra handlingar grundas på och förenas i.

Kristus väntar på oss. *Vårt hemland är himlen* (Fil 3:20), samtidigt som vi även känner oss helt och fullt hemmastad på jorden, där vi lever bland svårigheter, orättvisor och oförståelse, men även med glädje och den sinnesfrid som följer av att man vet att man är Guds älskade barn. Låt oss härda ut i Guds tjänst, så kommer vi att se hur denna Kristi fredsarmé, detta medåterlösande folk, kommer att öka i antal och helighet. Låt oss vara kontemplativa människor som för en konstant dialog med Herren och umgås med honom dygnet runt, från dagens första tanke till den sista tanken inför nattens vila. Människor

som ständigt vänder sitt hjärta till Jesus Kristus vår Herre: till Honom når vi genom vår heliga moder Maria, och genom Honom når vi till Fadern och den helige Ande.

Och om Jesu uppstigning i Himlen trots allt lämnar en bitter bismak av sorg i våra själar, låt oss då vända oss till hans Moder, som Apostlarna gjorde: *Då återvände de till Jerusalem ... under ständig bön, tillsammans med ... Maria Jesu mor* (Apg 1:12-14)

När Kristus går förbi, 126

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://opusdei.org/sv-se/article/rosenkransbonen/> (2026-03-14)